

тия въ тъмницѣтъ, Гырджикътъ ходяше по диритѣ на покровителя и благодѣтеля си Англичанина и влѣзваше въ «Новачковото кафене», дѣто бѣхъ му казали нѣкои отъ съседитѣ че тамъ ужъ влѣзаль прѣди малко такъвъ човѣкъ както казваше че търси той.

Вратарѣтъ Данилъ черногоорецѣтъ го попита.

— Кого търсишъ? — Оногозъ когото искамъ! — Тука нѣма никой. — Знаиъ че тука нѣма никой; ама има вжтрѣ много други. — Бре, иди ся не виждѣ отъ тукъ. — Бре, ид и ся не виждѣ ты! Хърватино, говедо Божіе...

И блѣснѣ го силно Гырджикътъ та влѣзе въ стаиѣтъ дѣто играѣтъ на книги, дѣто ся чувахъ разбѣрканы гласове.

— Шестѣтъ! — Петѣтъ! — Тука плащѣ! — Пароли! — Остава го. — Стои ли? — Вземи шестъ; *паролито*.

Но съ влѣзванъето на Гырджика и при насилственното отваряне на вратата Чолакъ-Маноль и Кърпулю напуснахъ за малко работѣтъ си та ся обърнахъ и ся въсправихъ къмъ входѣтъ.

Гырджикътъ търсаше съ очи Англичанина, но щомъ го съзрѣ въ единъ ѣгѣлъ сѣднѣлъ при Чолакъ-Маноля и главата му сякашъ ся прѣснѣ отъ силныйтъ ударъ който му нанесе съ единъ дървенъ столъ изотзадъ черногоорецѣтъ Данилъ.

— Куче-изеде мя! рече; и посегнѣ къмъ кръстѣтъ си. — Горѣ, дѣца! Пищовъ тегли; извика Кърпулю.

Всичка дружина комарджии наскочахъ и едни ся спуснахъ въ стаиѣтъ дѣто имъ бѣхъ орѣжіята, а Кърпулю извади и той отъ джобъ двоѣвѣнъ пищовъ, но додѣ го истегли да грѣмне връзъ Герджика, той по бръзъ и съ по-голѣмо сръжкы отъ него съ едно изгѣрмиване гыверѣтъ го, халоса въ главѣтъ Данила и излѣзе въ голѣмѣтъ залѣ; тамъ ся спрѣ прѣдъ входѣтъ за единъ минутѣ, напълни испраздненыйтъ си пищовъ и повика.